

?La Sibil·la ens visita, per Eduard Escoffet

El poeta i membre del grup Barba Corsini ens parla de la cançó tradicional

El cant de la Sibil·la

Si la música popular actual és una barreja difícil de definir de folklores, ritmes i innovacions que ja no sabem ni d'on venen, imagineu les tradicions més ancestrals. Una de les que inexplicablement ha sobreviscut és el *Cant de la Sibil·la*, que encara s'interpreta en algunes esglésies dels Països Catalans, com ara a les de Mallorca i l'Alguer, on aquesta tradició no s'ha arribat a interrompre malgrat les prohibicions eclesiàstiques. La tradició precristiana s'havia estès per tots els confins de la Mediterrània i el sud d'Europa, però avui dia és difícil trobar-la fora del País Valencià, les Balears, l'Alguer i el Principat, on s'ha anat recuperant. A Barcelona perviu amb diverses formes: a la Catedral la més tradicional, a Santa Maria del Mar la més espectacular, a la Basílica del Pi la més austera -només la veu de la cantant barcelonina **Mariona Sagarra** acompanyada de l'orgue de l'església-, a la Bonanova la més solidària -interpretada fins fa poc per la mallorquina **Maria del Mar Bonet**, una de les grans recuperadores d'aquesta tradició. La Sibil·la ens visita cada Nit de Nadal per revelar-nos l'oracle: anuncia la fi del món i, amb la suma de la tradició cristiana, l'arribada de Jesús (ficada amb un calçador, val a dir).

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=ekJTuh7wyLc>

És sens dubte una de les nostres tradicions més difícils d'explicar -per tot el periple i les diverses transformacions des dels orígens clàssics-, també un cant corpenedor que omple el silenci de la Nit de Nadal i que ha inspirat tants músics actuals, des dels australians **Dead Can Dance** a la badalonina **Maria Arnal**. Però és molt més: encén el present. L'anunci de la fi del món ens posa al davant imatges de grans incendis i pluges de foc, de peixos morts, de terratrèmols i de grans

desastres naturals. I, com si la revelació anticipés el nostre present, ens recorda que som un sol món vulnerable i que no podem viure al marge de l'entorn natural. Afirmen alguns científics que l'actual pandèmia és fruit de l'incessant explotació del medi natural i que si no hi posem fre poden venir més virus. No som invencibles, tampoc un ésser al marge del medi natural. I també ens ha revelat aquesta pandèmia com poden ser les ciutats sense soroll, sense trànsit, sense contaminació, a mida humana i en diàleg amb els veïns. Fem present la *Sibil·la* i buidem les ciutats de cotxes, de soroll i de consum desenfrenat. Escoltem, de la mateixa manera, el crit soterrat que recorre el planeta.

Cal recuperar també la màgia de la música en directe i la força de les coses senzilles. Si podeu, aneu la Nit de Nadal a alguna de les moltes esglésies que, abans de la Missa del Gall, interpreten el *Cant de la Sibil·la*. I tant de bo que l'any que ve ens dugui sales de concerts plenes, discogràfiques sense números vermells i una escena rica i àmplia que ens continuï sorprenent. Perquè l'ecosistema cultural també és essencial per fer d'aquest planeta un lloc on viure. Cada vegada que comprem una entrada o un disc dels grups i els artistes que ens fan trempar, donem oxigen a un ecosistema sense el qual res no tindria sentit. I si no podeu escoltar el *Cant de la Sibil·la* en directe, sempre teniu la possibilitat de recuperar-lo de la mà del mestre igualadí **Jordi Savall**, a qui devem tanta feina de recuperació del nostre llegat musical. Mirar enrere, sens dubte, ens dona respostes per al present. I totes les tradicions musicals es barregen -afortunadament- sense remei; aquesta és la màgia de la música, que travessa fronteres, prejudicis i segles per parlar-nos a cau d'orella.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=nazktL9CCUk>